Dokument ten służy wyłącznie do celów dokumentacyjnych i instytucje nie ponoszą żadnej odpowiedzialności za jego zawartość

►B ►M5 **DYREKTYWA RADY**

z dnia 19 grudnia 1977 r.

dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych

(77/799/EWG) ◄

(Dz.U. L 336 z 27.12.1977, str. 15)

zmieniona przez:

		Dziennik Urzędowy		
		nr	strona	data
►M1	Dyrektywa Rady 79/1070/EWG z dnia 6 grudnia 1979 r.	L 331	8	27.12.1979
►M2	Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r.	L 76	1	23.3.1992
►M3	Dyrektywa Rady 2003/93/WE z dnia 7 października 2003 r.	L 264	23	15.10.2003
►M4	Dyrektywa Rady 2004/56/WE z dnia 21 kwietnia 2004 r.	L 127	70	29.4.2004
►M5	Dyrektywa Rady 2004/106/WE z dnia 16 listopada 2004 r.	L 359	30	4.12.2004
►M6	Dyrektywa Rady 2006/98/WE z dnia 20 listopada 2006 r.	L 363	129	20.12.2006

zmieniona przez:

►A1	Akt Przystąpienia Grecji	L 291	17	19.11.1979
►A2	Akt Przystąpienia Hiszpanii i Portugalii	L 302	23	15.11.1985
►A3	Akt Przystąpienia Austrii, Szwecji i Finlandii	C 241	21	29.8.1994
►A4	Akt dotyczący warunków przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej oraz dostosowań w Traktatach stanowiących podstawę Unii Europejskiej	L 236	17	23.9.2003

▼B
▼M5

DYREKTYWA RADY

z dnia 19 grudnia 1977 r.

dotycząca wzajemnej pomocy właściwych władz Państw Członkowskich w obszarze podatków bezpośrednich oraz opodatkowania składek ubezpieczeniowych

(77/799/EWG)

▼B

RADA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Europejską Wspólnotę Gospodarczą, w szczególności jego art. 100,

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Parlamentu Europejskiego ([1]),

uwzględniając opinię Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ([2]),

a także mając na uwadze, co następuje:

uchylanie się od zobowiązań podatkowych oraz unikanie płacenia podatków, przekraczające granice pojedynczych Państw Członkowskich, prowadzą do strat wpływów budżetowych oraz naruszają zasady sprawiedliwego opodatkowania i mogą prowadzić do zakłóceń w przepływie kapitału oraz warunków konkurencji; z tego powodu zakłócają one funkcjonowanie Wspólnego Rynku;

z tych powodów dnia 10 lutego 1975 r. Rada podjęła uchwałę w sprawie środków, jakie mają być stosowane przez Wspólnotę w celu zwalczania sprzecznego z prawem uchylania się od zobowiązań podatkowych i unikania płacenia ich w skali międzynarodowej ([3])

problem ten ma charakter międzynarodowy co oznacza, że środki krajowe, których działanie nie wykracza poza granice państwowe, są niewystarczające; również współpraca między administracjami na podstawie umów dwustronnych nie jest w stanie skutecznie przeciwdziałać nowym formom oszustw podatkowych i unikania płacenia podatków, które w coraz większym stopniu nabierają charakteru międzynarodowego;

współpraca między administracjami podatkowymi we Wspólnocie powinna być wzmocniona zgodnie ze wspólnymi zasadami i regułami;

Państwa Członkowskie udzielają sobie wzajemnie informacji dotyczących poszczególnych przypadków; państwo poproszone o informacje, powinno przeprowadzić niezbędne dochodzenie w celu pozyskania tych informacji;

Państwa Członkowskie, nawet bez jakiegokolwiek wniosku, przekazują sobie wszelkie informacje, które mogą być istotne dla prawidłowego naliczenia podatków od dochodu i kapitału, w szczególności w przypadkach, gdzie wydaje się występować fikcyjny transfer zysków między przedsiębiorstwami w różnych Państwach Członkowskich lub w przypadkach kontaktów gospodarczo - handlowych między przedsiębiorstwami w dwóch Państwach Członkowskich poprzez kraj trzeci w celu uzyskania korzyści podatkowej lub, jeżeli z jakiegokolwiek powodu wystąpiło lub może wystąpić uniknięcie bądź uchylenie się od zapłaty podatku;

([1]) Dz.U. C 293 z 13.12.1976, str. 34.
([2]) Dz.U. C 56 z 7.3.1977, str. 66.
([3]) Dz.U. C 35 z 14.2.1975, str. 1.

▼B

ważne jest, aby urzędnicy administracji podatkowej jednego Państwa Członkowskiego mogli przebywać na terytorium innego Państwa Członkowskiego, jeżeli obydwa zainteresowane państwa uznają to za pożądane;

należy dołożyć starań dla zapewnienia, by informacje przekazywane w ramach takiej współpracy nie zostały ujawnione osobom nieupoważnionym tak, aby chronione były podstawowe prawa obywateli i przedsiębiorstw; w związku z tym konieczne jest, aby Państwa Członkowskie otrzymujące takie informacje nie wykorzystywały ich, bez upoważnienia ze strony dostarczającego je państwa, do celów innych niż podatkowe lub w celu ułatwienia postępowania karnoskarbowego w stosunku do osób, które nie przestrzegają prawa podatkowego; Państwa Członkowskie, które otrzymały informacje, muszą im nadać taki sam stopień poufności, jaki mają one w państwie, które ich dostarczyło, jeżeli to ostatnie państwo tego wymaga;

Państwo Członkowskie, które jest wezwane do przeprowadzenia dochodzenia lub dostarczenia informacji, miało prawo odmówić wykonania powyższego, jeżeli przepisy prawne lub praktyka administracyjna państwa udzielającego informacji nie upoważniają jego administracji podatkowej do przeprowadzania takiego dochodzenia lub zbierania bądź wykorzystywania takich informacji dla celów własnych, lub gdy dostarczenie takich informacji byłoby sprzeczne z porządkiem publicznym albo prowadziłoby do ujawnienia tajemnic handlowych, przemysłowych lub zawodowych bądź procesu produkcyjnego lub gdy zainteresowane Państwo Członkowskie ze względów natury prawnej lub faktycznej nie byłoby w stanie dostarczyć równie ważnych informacji;

współpraca między Państwami Członkowskimi i Komisją jest niezbędna dla stałego badania procedur współpracy oraz wymiany doświadczeń w omawianych dziedzinach, w szczególności w dziedzinie fikcyjnego transferowania zysku wewnątrz grup przedsiębiorstw oraz w celu ulepszenia tych procedur i przygotowania właściwych zasad wspólnotowych,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przepisy ogólne

▼M5

1. Zgodnie z przepisami niniejszej dyrektywy, właściwe władze Państw Członkowskich udzielają sobie wszelkich informacji, które mogą im umożliwić dokonanie prawidłowego naliczenia podatków od dochodu i kapitału oraz wszelkich informacji dotyczących ustanowienia podatków od składek ubezpieczeniowych określonych w art. 3 tiret szóste dyrektywy Rady 76/308/EWG z dnia 15 marca 1976 r. w sprawie wzajemnej pomocy przy dochodzeniu roszczeń odnoszących się do niektórych opłat, ceł, podatków i innych środków ([1]).

▼B

2. Za podatki od dochodu i kapitału, bez względu na sposób ich pobierania, uważa się wszystkie podatki od całkowitego dochodu, całkowitego kapitału lub od elementów dochodu czy kapitału, łącznie z podatkami od przychodów z tytułu sprzedaży kapitału ruchomego lub nieruchomego, podatki od wynagrodzeń płacone przez przedsiębiorstwa, jak również podatki od wzrostu wartości kapitału.

▼A3

3. Podatki, o których mowa w ust. 2 to obecnie w szczególności:

([1]) Dz.U. L 73, z 19.3.1976, str. 18. Dyrektywa ostatnio zmieniona Aktem Przystąpienia z 2003 r..

▼A3

w Belgii:

Impôt des personnes physiques/Personenbelasting

Impôt des sociétés/Vennootschapsbelasting

Impôt des personnes morales/Rechtspersonenbe-lasting

Impôt des non-résidents/Belasting der niet-verblijfhouders

w Danii:

Indkomstskat til staten

Selskabsskat

Den kommunale indkomstskat

Den amtskommunale indkomstskat

Folkepensionsbidragene

Sømandsskat

Den særlige indkomstskat

Kirkeskat

Formueskat til staten

Bidrag til dagpengefonden

w Niemczech:

Einkommensteuer

Körperschaftsteuer

Vermögensteuer

Gewerbesteuer

Grundsteuer

w Grecji:

Φόρος εισοδήματοςφυσικών προσώπων

Φόρος εισοδήματος νομικών προσώπων

Φόρος ακινήτου περιουσίας

w Hiszpani:

Impuesto sobre la Renta de las Personas Físicas

Impuesto sobre Sociedades

Impuesto Extraordinario sobre el Patrimonio de las Personas Físicas

we Francji:

Impôt sur le revenu

Impôt sur les sociétés

Taxe professionnelle

Taxe foncière sur les propriétés bâties

Taxe foncière sur les propriétés non bâties

w Irlandii:

Income tax

Corporation tax

Capital gains tax

Wealth tax

▼A3

we Włoszech:

Imposta sul reddito delle persone fisiche

Imposta sul reddito delle persone giuridiche

Imposta locale sui redditi

w Luksemburgu:

Impôt sur le revenu des personnes phystques

Impôt sur le revenu des collectivités

Impôt commercial communal

Impôt sur la fortune

Impôt foncier

w Królestwie Niderlandów:

Inkomstenbelasting

Vennootschapsbelasting

Vermogensbelasting

w Austrii:

Einkommensteuer

Körperschaftsteuer

Grundsteuer

Bodenwertabgabe

Abgabe von land- und forstwirtschausen Betrieben

w Portugalii:

Contribuição predial

Imposto sobre a indústria agrícola

Contribuição industrial

Imposto de capitais

Imposto profissional

Imposto complementar

Imposto de mais-valias

Imposto sobre o rendimento do petróleo

Os adicionais devidos sobre os impesos precedentes

w Finlandii:

Valtion tuloverot/de statliga inkomstskattena

Yhteisöjen tulovero/inkomstskatten för samfund

Kunnallisvero/kommunalskatten

Kirkollisvero/kyrkoskatten

Kansaneläkevakuutusmaksu/folkpensionsförsäkringspremien

Sairausvakuutusrnaksu/sjukförsäkringspremien

Korkotulon lähdevero/källskatten på ränteinkomst

Rajoitetusti verovelvollisen lähdevero/källskatten för begränsat skattskyldig

Valtion varallisuusvero/den statliga förmögen-hetsskatten

Kiinteistövero/fastighetsskatten

▼A3

w Szwecji:

Den statliga inkomstskatten

Sjömansskatten

Kupongskatten

Den särskilda inkomstskatten för utomlands bosatta

Den särskilda inkomstskatten för utomlands bosatta anister m.fl.

Den statliga fastighetsskatten

Den kommunala inkomstskatten

Förmögenhetsskatten

w Wielkiej Brytanii:

Income tax

Corporation tax

Capital gains tax

Petroleum revenue tax

Development land tax

▼A4

w Republice Czeskiej:

Daně z příjmů

Daň z nemovitostí

Daň dědická, daň darovací a daň z převodu nemovitostí

Daň z přidané hodnoty

Spotřební daně

w Estonii:

Tulumaks

Sotsiaalmaks

Maamaks

na Cyprze:

Φόρος Εισοδήματος

'Εκτακτη Εισφορά για την Άμυνα της Δημοκρατίας

Φόρος Κεφαλαιουχικών Κερδών

Φόρος Ακίνητης Ιδιοκτησίας

na Łotwie:

Iedzīvotāju ienākuma nodoklis

Nekustamā īpašuma nodoklis

Uzņēmumu ienākuma nodoklis

na Litwie:

Gyventojų pajamų mokestis

Pelno mokestis

Įmonių ir organizacijų nekilnojamojo turto mokestis

Žemės mokestis

Mokestis už valstybinius gamtos išteklius

Mokestis už aplinkos teršimą

▼A4

Naftos ir dujų išteklių mokestis

Paveldimo turto mokestis

na Węgrzech:

Személyi jövedelemadó

Társasági adó

Osztalékadó

Általános forgalmi adó

Jövedéki adó

Építményadó

Telekadó

na Malcie:

Taxxa fuq l-income

w Polsce:

Podatek dochodowy od osób prawnych

Podatek dochodowy od osób fizycznych

Podatek od czynności cywilnopranych

w Słowenii:

Dohodnina

Davki občanov

Davek od dobička pravnih oseb

Posebni davek na bilančno vsoto bank in hranilnic

na Słowacji:

Daň z príjmov fyzických osôb

Daň z príjmov právnických osôb

Daň z dedičstva

Daň z darovania

Daň z prevodu a prechodu nehnuteľností

Daň z nehnuteľností

Daň z pridanej hodnoty

Spotrebné dane

▼M6

w Bułgarii:

данък върху доходите на физическите лица

корпоративен данък

данъци, удържани при източника

алтернативни данъци на корпоративния данък

окончателен годишен (патентен) данък

w Rumunii:

impozitul pe venit

impozitul pe profit

impozitul pe veniturile obținute din România de nerezidenți

impozitul pe veniturile microîntreprinderilor

▼M6

impozitul pe clădiri

impozitul pe teren

▼B

4. Ustęp 1 ma również zastosowanie do wszystkich podatków o identycznym lub podobnym charakterze, które mogą być pobierane w późniejszym czasie, niezależnie, czy nakładano je dodatkowo w stosunku do podatków wymienionych w ust. 3 lub wprowadzano zamiast nich. Właściwe władze Państw Członkowskich będą się wzajemnie informować oraz powiadamiać Komisję o terminie wprowadzenia takich podatków.

▼A3

5. Wyrażenie „właściwe władze” oznacza:

w Belgii:

De Minister van financien lub upoważnionego przedstawiciela

Le Ministre des finances lub upoważnionego przedstawiciela

w Danii:

Skatteministeren lub upoważnionego przedstawiciela

w Niemczech:

Der Bundesminister der Finanzen lub upoważnionego przedstawiciela

w Grecji:

Το Υπουργείο Οικονομικών lub upoważnionego przedstawiciela

w Hiszpanii:

El Ministro de Economía y Hacienda lub upoważnionego przedstawiciela

we Francji:

Le ministre de l'économie lub upoważnionego przedstawiciela

w Irlandii:

The Revenue Commissioners lub upoważnionego przedstawiciela

we Włoszech:

▼M4

Il Capo del Dipartimento per le Politiche Fiscali lub jego upoważnieni przedstawiciele

▼A3

w Luksemburgu:

Le ministre de finance lub upoważnionego przedstawiciela

w Królestwie Niderlandów:

De minister van financiën lub upoważnionego przedstawiciela

w Austrii:

Der Bundesminister für Finanzen lub upoważnionego przedstawiciela

w Portugalii:

O Ministro das Finanças lub upoważnionego przedstawiciela

w Finlandii:

Valtiovarainministeriö lub upoważnionego przedstawicielaFinansministeriet lub upoważnionego przedstawiciela

▼M4

w Szwecji:

Chefen för Finansdepartementet lub jego upoważniony przedstawiciel

▼A3

w Wielkiej Brytanii:

▼M3

The Commissioners of Customs and Excise lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wymaganych informacji dotyczących podatków od składek ubezpieczeniowych oraz podatku akcyzowego

The Commissioners of Inland Revenue lub upoważniony przedstawiciel w zakresie wszystkich innych informacji

▼A4

w Republice Czeskiej:

Ministr financí lub upoważniony przedstawiciel

w Estonii:

Rahandusminister lub upoważniony przedstawiciel

na Cyprze:

Υπουργός Οικονομικών lub upoważniony przedstawiciel

na Łotwie:

Finanšu ministrs lub upoważniony przedstawiciel

na Litwie:

Finansų ministras lub upoważniony przedstawiciel

na Węgrzech:

A pénzügyminiszter lub upoważniony przedstawiciel

na Malcie:

Il-Ministru responsabbli għall-Finanzi lub upoważniony przedstawiciel

w Polsce:

Minister Finansów lub upoważniony przedstawiciel

w Słowenii:

Minister za financií lub upoważniony przedstawiciel

na Słowacji:

Minister financií lub upoważniony przedstawiciel

▼M6

w Bułgarii:

Изпълнителният директор на Националната агенция за приходите

w Rumunii:

Ministerul Finanţelor Publice lub upoważniony przedstawiciel

▼B

Artykuł 2

Wymiana informacji na wniosek

1. Właściwa władza Państwa Członkowskiego może zwrócić się z wnioskiem do właściwej władzy innego Państwa Członkowskiego o przekazanie określonych informacji wskazanych w art. 1 ust. 1, w szczególnej sprawie. Właściwa władza państwa, do której wniosek jest skierowany, nie ma obowiązku uwzględnienia takiego wniosku, jeżeli wydaje się, że właściwa władza państwa występującego z takim

▼B

wnioskiem nie wyczerpała własnych zwyczajowo uznawanych źródeł informacji, których mogłaby użyć, odpowiednio do okoliczności, w celu uzyskania wymaganych informacji, bez ryzyka uzyskania poszukiwanych informacji, po zakończeniu postępowania.

2. W celu udzielenia informacji, o których mowa w ust. 1, właściwa władza Państwa Członkowskiego, do której wniosek jest skierowany, przeprowadza w danej sprawie niezbędne dochodzenie.

▼M4

W celu uzyskania poszukiwanej informacji wezwana władza, lub władza administracyjna, której powierzono sprawę, postępuje jak gdyby działała na swój własny rachunek lub na żądanie innej władzy w swoim Państwie Członkowskim.

▼B

Artykuł 3

Regularna wymiana informacji

W odniesieniu do rodzajów spraw, które określą w ramach procedury konsultacyjnej, ustanowionej w art. 9, właściwe władze Państw Członkowskich, bez uprzedniego wniosku, regularnie wymieniają informacje, określone w art. 1 ust. 1.

Artykuł 4

Wymiana informacji z urzędu

1. Właściwa władza każdego Państwa Członkowskiego udziela bez uprzedniego wniosku właściwej władzy każdego innego zainteresowanego Państwa Członkowskiego znane jej informacje, o których mowa w art. 1 ust. 1, w następujących przypadkach:

a) jeżeli właściwa władza jednego Państwa Członkowskiego ma podstawy przypuszczać, że może dojść do zmniejszenia podatku w drugim Państwie Członkowskim;

b) jeżeli podatnik uzyskuje obniżkę lub zwolnienie z podatku w jednym Państwie Członkowskim, co może być powodem do podwyższenia podatku lub powstania obowiązku podatkowego w innym Państwie Członkowskim;

c) w kontaktach gospodarczych między podatnikiem jednego Państwa Członkowskiego a podatnikiem innego Państwa Członkowskiego, które będą prowadzone w jednym lub więcej niż jednym kraju w taki sposób, że może to doprowadzić do oszczędności podatkowej w jednym z obydwu lub w obydwu Państwach Członkowskich;

d) jeżeli właściwa władza Państwa Członkowskiego ma podstawy przypuszczać, że możliwa jest oszczędność podatkowa przez fikcyjny transfer zysków wewnątrz grupy przedsiębiorstw;

e) jeżeli w jednym Państwie Członkowskim, w związku z informacjami, które zostały przekazane przez właściwą władzę innego Państwa Członkowskiego, został ustalony stan faktyczny, który może być przydatny do naliczenia podatku w tym innym Państwie Członkowskim.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą, w ramach procedury konsultacyjnej określonej w art. 9, rozszerzyć wymianę informacji, określonych w ust. 1, o inne przypadki niż te, które zostały tam wymienione.

3. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą przekazywać sobie wzajemnie we wszystkich innych sprawach, bez uprzedniego wniosku, informacje określone w art. 1 ust. 1, o których powzięły wiadomość.

▼B

Artykuł 5

Termin przekazania

Właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielającego informacji wspomnianych w powyższych artykułach, przekazując te informacje stara się, by następowało to możliwie szybko. Jeżeli w przekazywaniu informacji pojawią się przeszkody lub dojdzie do odmowy ich udzielenia, to natychmiast powinna zostać o tym powiadomiona władzę wnioskującą, wraz z podaniem przyczyn zaistnienia przeszkód lub powodów odmowy.

Artykuł 6

Współpraca pracowników administracji podatkowej zainteresowanego państwa

W celu stosowania powyższych przepisów właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielająca informacji oraz właściwa władza zainteresowanego Państwa Członkowskiego, dla którego informacja jest przeznaczona, mogą uzgodnić w ramach procedury konsultacyjnej określonej w art. 9, że będzie dozwolona w Państwie Członkowskim udzielającym informacji obecność pracowników administracji podatkowej zainteresowanego Państwa Członkowskiego. Szczegóły dla stosowania niniejszego przepisu zostaną określone w ramach procedury konsultacyjnej.

Artykuł 7

Klauzula poufności

▼M4

1. Wszystkie informacje, które Państwo Członkowskie otrzymuje na mocy niniejszej dyrektywy, muszą być w tym państwie zachowane w tajemnicy w taki sam sposób, jak informacje otrzymane na mocy ustawodawstwa krajowego.

W każdym przypadku informacje te:

— powinny być udostępniane tylko tym osobom, które zajmują się bezpośrednio naliczaniem podatku lub kontrolą administracyjną naliczania podatku,

— mogą być podane do wiadomości tylko w związku z postępowaniem sądowym, karnym lub postępowaniem w związku z wymierzeniem sankcji administracyjnych, jeżeli te postępowania pozostają w związku z naliczeniem podatków lub kontrolą naliczania podatków, i tylko takim osobom, które są bezpośrednio zaangażowane w to postępowanie; jednakże informacje te mogą być ujawnione podczas publicznych rozpraw sądowych lub w orzeczeniach sądowych, jeżeli właściwa władza Państwa Członkowskiego udzielająca tych informacji nie wniesie żadnych zastrzeżeń w czasie, gdy po raz pierwszy udziela tych informacji,

— w żadnym wypadku informacje te nie mogą być wykorzystywane w celach innych niż podatkowe lub w związku z postępowaniem sądowym, karnym lub postępowaniem w związku z wymierzeniem sankcji administracyjnych, jeżeli te postępowania pozostają w ścisłym związku z naliczeniem podatków lub kontrolą ich naliczania.

Dodatkowo Państwa Członkowskie mogą przewidzieć, że informacje określone w akapicie pierwszym mogą być wykorzystane do wymierzenia innych opłat, ceł i podatków objętych art. 2 dyrektywy 76/308/EWG ([1]).

([1]) Dz.U. L 73 z 19.3.1976, str. 18.

▼B

2. Ustęp 1 nie zobowiązuje Państwa Członkowskiego, którego ustawodawstwo lub praktyka administracyjna ustanawiają, dla potrzeb krajowych, ściślejsze ograniczenia, niż te zawarte w przepisach wspomnianego ustępu, do udzielania informacji, jeżeli zainteresowane państwo nie zobowiąże się do przestrzegania tych ściślejszych ograniczeń.

3. Właściwe władze Państwa Członkowskiego udzielające informacji mogą zezwolić, aby informacje odmienne niż te wymienione w ust. 1 zostały wykorzystane do innych celów w państwie wnioskującym, jeżeli te informacje, zgodnie z przepisami prawnymi państwa udzielającego informacji, mogłyby być tam wykorzystane w podobnych okolicznościach i do podobnych celów.

4. W przypadku gdy właściwa władza Państwa Członkowskiego uważa, że informacje, które otrzymała od właściwej władzy drugiego Państwa Członkowskiego, mogą być użyteczne dla właściwej władzy trzeciego Państwa Członkowskiego, to może one przekazać te ostatnie informacje za zgodą właściwej władzy udzielającej informacji.

Artykuł 8

Ograniczenia wymiany informacji

▼M4

1. Niniejsza dyrektywa nie nakłada żadnych obowiązków na Państwo Członkowskie, od którego żąda się informacji, do przeprowadzania dochodzeń lub udzielaniainformacji, jeżeli przeprowadzenie takiego dochodzenia lub zbieranie poszukiwanych informacji przez właściwą władzę tego Państwa byłoby sprzeczne z jego praktykami legislacyjnymi lub administracyjnymi.

▼B

2. Można odmówić udzielenia informacji, jeżeli prowadziłoby to do ujawnienia tajemnicy handlowej, przemysłowej lub zawodowej albo procesu produkcyjnego, bądź, jeżeli rozpowszechnianie tej informacji naruszyłoby porządek publiczny.

▼M4

3. Właściwa władza Państwa Członkowskiego może odmówić przekazania informacji, jeżeli żądające Państwo Członkowskie nie jest w stanie z przyczyn faktycznych lub prawnych dostarczyć informacji tego samego rodzaju.

Artykuł 8a

Notyfikacja

1. Na wniosek właściwej władzy Państwa Członkowskiego, właściwa władza innego Państwa Członkowskiego, zgodnie z zasadami dotyczącymi notyfikacji podobnych instrumentów w wezwanym Państwie Członkowskim, powiadamia adresata o wszystkich instrumentach i decyzjach, które pochodzą od władz administracyjnych żądającego Państwa Członkowskiego i które dotyczą zastosowania na jego terytorium ustawodawstwa podatkowego objętego niniejszą dyrektywą.

2. Wnioski o notyfikację wskazują na przedmiot instrumentu lub decyzji, które mają być notyfikowane, określają nazwisko i adres odbiorcy, oraz wszelkie inne informacje, które mogą ułatwić identyfikację odbiorcy.

3. Wezwana władza informuje niezwłocznie żądającą władzę, co zostało postanowione na podstawie wniosku o notyfikację, i w szczególności, datę powiadomienia adresata o decyzji lub instrumencie.

▼M4

Artykuł 8b

Równoczesne kontrole

1. W przypadku gdy sytuacja podatkowa jednej lub kilku osób podlegających obowiązkowi podatkowemu jest powszechnym lub uzupełniającym się przedmiotem zainteresowań dwóch lub kilku Państw Członkowskich, to te Państwa mogą porozumieć się co do przeprowadzenia równoczesnych kontroli na swoich terytoriach, aby wymienić w ten sposób uzyskane informacje, kiedy tylko kontrole takie wydają się być bardziej skuteczne niż gdyby były przeprowadzane tylko przez jedno Państwo Członkowskie.

2. Właściwa władza w każdym Państwie Członkowskim określa niezależnie osoby podlegające obowiązkowi podatkowemu, wobec których zamierza postawić wniosek o równoczesną kontrolę. Powiadamia ona odpowiednie właściwe władze w innych zainteresowanych Państwach Członkowskich o tych przypadkach, które, w jej ocenie, powinny być przedmiotem równoczesnej kontroli. Podaje ona powody swojego wyboru, o ile to możliwe, dostarczając informacje, które skłoniły ją do podjęcia decyzji. Określa ona również okres, w czasie którego kontrole takie powinny zostać przeprowadzone.

3. Właściwa władza każdego zainteresowanego Państwa Członkowskiego podejmuje decyzję, czy chce wziąć udział w równoczesnej kontroli. W przypadku otrzymania propozycji do wzięcia udziału w równoczesnej kontroli, właściwa władza potwierdza swoją zgodę lub przekazuje uzasadnioną odmowę właściwej władzy innego Państwa Członkowskiego.

4. Każda właściwa władza zainteresowanych Państw Członkowskich wyznacza przedstawiciela odpowiedzialnego za nadzorowanie i koordynację tej kontroli.

▼B

Artykuł 9

Procedura konsultacyjna

1. Dla celów wykonania niniejszej dyrektywy prowadzane są konsultacje, jeśli to konieczne w ramach Komitetu, pomiędzy:

— właściwymi władzami zainteresowanych Państw Członkowskich, na żądanie jednej z nich, jeżeli chodzi o zagadnienia dwustronne,

— właściwymi władzami wszystkich Państw Członkowskich oraz Komisji, na żądanie jednej z nich lub Komisji, jeżeli chodzi nie tylko o zagadnienia dwustronne.

2. Właściwe władze Państw Członkowskich mogą się kontaktować bezpośrednio ze sobą. W drodze wzajemnego porozumienia mogą one zezwolić, aby wyznaczone organy w określonych indywidualnych sprawach lub w określonych grupach spraw indywidualnych bezpośrednio się kontaktowały.

3. Jeżeli właściwe organy porozumiały się co do dwustronnych zagadnień objętych niniejszą dyrektywą, w zakresie innym niż sprawy indywidualne, to powiadamiają o tym Komisję tak szybko, jak to tylko możliwe. Komisja zaś powiadamia właściwe władze pozostałych Państw Członkowskich.

Artykuł 10

Wymiana doświadczeń

Państwa Członkowskie stale kontrolują, wspólnie z Komisją, procedurę współpracy przewidzianą w niniejszej dyrektywie i wymieniają doświadczenia, zwłaszcza w dziedzinie cen transferowych w grupach

▼B

przedsiębiorstw, w celu poprawy takiej współpracy oraz, w razie potrzeby, opracowania przepisów dla wymienionych dziedzin.

Artykuł 11

Stosowanie szeroko rozumianych przepisów dotyczących pomocy

Wyżej wymienione przepisy nie stoją na przeszkodzie realizacji dalej idących obowiązków, które służą wymianie informacji, a które mogłyby wynikać z innych aktów prawnych.

Artykuł 12

Przepisy końcowe

1. Państwa Członkowskie wprowadzą w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy nie później niż do dnia 1 stycznia 1979 r. oraz niezwłocznie powiadomią o tym Komisję

2. Państwa Członkowskie przekażą Komisji teksty wszelkich istotnych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 13

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do Państw Członkowskich.